

nogen Beileidning, thi i saa Henseende stuffer Bedkommende sig meget let. Der kommer det an paa, om Sessionsherrerne finde ham smut nok dertil. Jeg skulde have ønsket, at det ærede Medlem havde vist en lignende Resignation som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 3die Valgkreds (Evermoes). Jeg tror, at han vilde have staaet sig bedst ved at tie (Hør! Hør!) — ikke fordi jeg skulde have taget nogensomhelst af hans Indvendinger forargelig op, men fordi han har anført saa daarlige Anleposter mod den paaatænkte Uddannelse. Jeg vil imidlertid ingenlunde dermed sige, at jeg vilde bifalde, om han muligvis havde fulgt det samme Exempel, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 3die Valgkreds; thi det er ingen Grund til at holde sin Mening tilbage, at ældre og mere erfarne Officerer have udtalt en anden Mening. Det ærede Medlem kan ligesuldt derfor godt være sin Mening bekendt (Evermoes: Det var jeg ogsaa!) Hvis dette i det Hele skulde være den ledende Rante hos ham, saa havde han ikke behøvet at udtale sig mod § 7; thi den have Medlemmerne af Kommissionen ligeledes bifaldet. Jeg kan i det Hele ikke forstaa, at et militært Medlem kan udtale sig imod denne Paragraf; thi det er dog givet, at Krigsbestyrelsen ikke kan ønske, at Garnisonsstæderne fastslaaes ved Lov. Jeg kan finde det meget rimeligt, at civile Medlemmer kunne ønske det, og at navnlig Garnisonsstæderne selv kunne ønske det, men for Krigsbestyrelsen vil det altid være en meget stor Gene og man vil saa ikke kunne opnaa nogensomhelst Indvirkning fra Garnisonsbyernes Side. Jeg kan derimod meget godt forstaa, at man i Garnisonsbyerne navnlig naar disse have bragt store Offre, ønsker at faae Garantier for, at man ikke misbruger deres Smøbekommen, og hvis det ærede Medlem vil bidrage sit til, at man kunde komme overens om en eller anden Ordning, hvorved der ydedes de Garnisonsbyer, der have bragt store Offre, visse Garantier, skal jeg være ham meget taknemlig. Jeg skal ligeledes være ham meget taknemlig, naar han vil bidrage sit til, at hele denne Sag om Garnisonsforholdene udelukkende bliver en Statssag. Men har jeg saaledes ikke haat Glæde af hans Udtalelser om Hærens Ordning, saa har jeg desto mere glædet mig ved at høre ham sige, at Forsvarsplanen ligesom var fkaar ud af hans Hjerte. Det har været mig en meget stor Overraskelse. Det ærede Medlem henpegede selv til Forhandlingerne i Forsvarskommissionen i 1872 og ansøgte, at dengang var Enigheden mellem os meget ringe. Det er ganske vist. Jeg husker saaledes, at det ærede Medlem dengang vilde forsvare hele Landet. For at kunne det, stillede han i første Række en overordentlig kostbar Fortræffe tværs over Store Belt. Han stillede Kjøbenhavn's permanente Besættning langt nede i Rækken. Jeg derimod stillede Kjøbenhavn's permanente Besættning øverst i Rækken og Fort-

rækken over Store Belt længere nede i Rækken. Naar der dog nu er Overensstemmelse tilfede mellem vore Ansættelser, tror jeg rigtig nok, at ærede Medlemmer med mig ville erkjende, at jeg har større Anledning til at glæde mig derved og større Anledning til at blive overrasket derover end han.

Jeg skal dernæst rette nogle Ord til et af Hærens mindre militære Medlemmer, nemlig det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen). Dette ærede Medlem var ligeledes meget misfornøjet med den paaatænkte Uddannelse af Fodfolket. Jeg skal her ikke videre indlade mig i en detailleret Diskussion med ham, navnlig af den Grund, at en saadan Forhandling ganske sikkert nærmere har hjemme i Udvalget eller senere her under Forhandlingen, men dog komme med nogle Bemærkninger overfor ham. Han udtalte, at han ikke kunde være enig i, at der ved en Hær skulde finde saa mange Indtælbelses Sted; endvidere kunde han heller ikke anse det for rigtig, at den første Uddannelse for Fodfolket forlangedes noget. Det ærede Medlem glemmer maaste, at ved en Kadrehær som vor maa man netop sørge for, at Hæren ved hyppige Indtælbelses kan faae den nødvendige Fasthed, som den mangler paa Grund af den første kortvarige Uddannelse. Endvidere berørte det ærede Medlem min Stilling; han sagde nemlig, at han frygtede for min Stilling, naar jeg fortsatte, som jeg allerede havde begyndt sidste Foraar. Jeg antager, at det ærede Medlem sigtede til, at jeg dengang forelagde den lille Lovlov med forlortet Tjenestetid. Jeg maa være det ærede Medlem meget erkjendelig, fordi han frygter for min Stilling — forudsat, at denne Frygt skrives sig fra en virkelig Betyrning. — Det ærede Medlem troede endvidere, at jeg ikke havde sørget tilstrækkeligt for Underofficererne. Jeg tror imidlertid ikke, at noget tidligere forelagt Lovforslag har saa gode Vilkaar for Underofficerer-klassen som dette; Stabssergenternes Antal og Oversergenternes Antal er deri foreslaaet væsentligt forøget. Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde begrædere den ældste Underofficererklasse, nemlig Stabssergenternes, ved at give dem Oversergenternes Forretninger. Jeg vil blot minde det ærede Medlem om, at Oversergenten er den tidligere Kommandesergerent; allerede dette Navn tyder tilstrækkeligt hen paa, hvilken Vægt den Stilling har, og naar det ærede Medlem har talt med Menige, vil han vist ogsaa have faaet den Erfaring, at Oversergenten ved Kompagniet er Et og Alt for dem. Hvad er saa naturligare end at give den ældste Underofficerer-klasse de af Oversergentens Forretninger, som give denne Anseelse? Det er jo netop af største Vigtighed, at den Menige ser, at den ældste Underofficerer-klasse ogsaa er den Klasse, som har de Forretninger, som den Menige lægger saamegen